

Zápisy Korzára

Gira

Sportika

MŮJ PRVNÍ ZÁPIS

Píše se rok 1507. Nový svět jest mnohými stále častěji nazýván Amerikou. Ujme se tento prapodivný název? To nemám ani potuchy... Vím, jen, že objevení této země s sebou přinese spoustu nového. Tuším, že ne všechny věci budou dobré. Není tomu tak dlouho, co jsem se doslechl zvěsti o španělských lodích, které z Nového světa odplouvají napěchované zlatem a vzácnými šperky. Toto bohatství je ale prý vykoupeno krví tamějších domorodců! Anglie k Novému světu také vypravila pár svých korábů. Dosud se nevrátil ani jeden. Proslýchá se, že Španělé lodě potopili, aby se o zlato nemuseli dělit. Je to pravda? Kdo ví.. Časem se dozvím víc. Určitě nás ještě bude čekat spousta dobrodružství, proto jsem se já, Sir Sportík rozhodl všechno důležité z mých cest zaznamenat.

Právě teď poslouchám šumění mořských vln omývajících houpající se loď kotvící v přístavu. Divím se, že je ve zdejším všudypřítomném hluku vůbec slyším. Každý někam běhá, něco přináší, něco odnáší, něco stlouká a něco váže. Každý nějak hlučí a hlavně pilně pracuje. Zdálo by se, že ta spousta pobíhajících lidí mohla připomínat chaotický dav. Ale co z dálky! I z blízka je to slušná pletenice lidí. Dávají se tu totiž do kupy lodě, aby pak jejich vlastníci mohli vyrazit na moře vstříc Španělům. To je vlastně i náš úkol. Je tomu už pár dnů, co mě a mé druhy z rodů Vyder, Lišek a Vlků Jeho veličenstvo Jindřich VIII. pozval na audienci. Potřebuje s dobyvačnými Španěly pomoci. Jeho podpis na Čáslavském dekretu z nás udělal královské korzáry, díky čemuž můžeme Španělům vzít zlato z lodě a loď pak zničit. Bohužel nemáme zlato ani na dřevěný člun, s kterým bychom se k Španělům doplavili. Ale bůh stojí při nás! Nějací Španělé ztroskotali u nedalekých útesů. Jestli nás přijeli napadnout nebo jde o nějakou zbloudilou a zmatenou Španělskou loď zjišťuje náš zvěd. A hele, támhle už běží. Mává na mě kusem papíru a zubí se od ucha k uchu. Vypadá to na dobrou zprávu. Anebo má zase křeč v ruce. Já mu pořád říkám, ať už ty odporné lístky nežvýká.

... (zápis chybí, rozmazán, zmiznul) ...

Bum! Prásk! Křach! Loď se rozlomila a klesla ke dnu. S ní i hromada zlata.

Zdejší vody jsou nebezpečné a plné nástrah, ale co naplat. Někdo se na dno ke zlatu potopit musel. Tři odvážní dobrovolníci, z každého rodu jeden, se statečně vrhli do studených anglických vod. Chvíli to vypadalo, že se ani jeden už nevrátí. S pomocí jejich druhů se nakonec vrátili všichni. A ne s prázdnou! Díky nim si

každý z rodů může koupit pořádnou loď. Už jsem jim sjednal prodejce. Nemůžu se dočkat, až uvidím jejich lodě na moři. Jejich vlajky budou hrdě plápolat ve větru a říkat světu „Rod Vyder, Lišek a Vlků je připraven zapsat se do dějin anglických korzárů!“.

3. 4. 1507

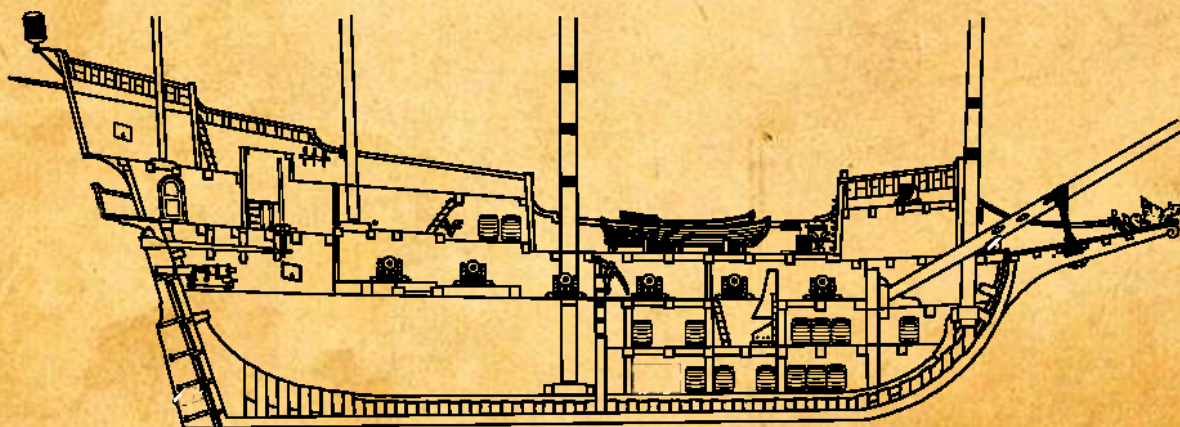
ZÁPIS DRUHÝ

„Kykyrykú!“ Normálně bych toho kohouta nejradši propíchl svým kordem. Dnes ale vstávám rád. Nemohu se dočkat, až je konečně spatřím! Už dnes se všechny tři hotové koráby budou houpat na vlnách ve zdejší přístavu. Rody Vlků, Vyder a Lišek včera dodělaly své vlajky, aby dnes mohly být na jejich nových lodích vyvěšeny.

...

Už bych se měl odebrat ke spánku, ale dosud mam v sobě tolik dojmů, že nemohu oka zamhouřit. Nejde to jinak, musím se z toho vypsát.

Když jsme se s druhý blížili s písní na rtech k přístavu, už z dálky nás vítaly nové lodě. Nebylo krásnějších korábů v tomto přístavu. O tom nelze pochybovat. Koupě proběhla rychle a za nepatrnou chvíli už každý rod byl sice o pět zlatých lehčí, ale za to s podepsanou vlastníčí listinou v ruce. Anglickému králi tak nyní může každý rod pomoci ve svých korábech VYDŘÍ POMSTA, LIŠČÍ ÚDER A VLČÍ TLAPA. Lodě ovšem pořízeny byly jen se základním vybavením. Aby byly prospěšné, jak se na korzářské lodě sluší a patří, bude nutné ještě dokoupit nějaké kanony, zásoby na cestu, člun a i pádla by se hodila. Doufám, že člun nebude využit jako záchranný prostředek nýbrž, že se díky němu podíváme i na nějaká exotická místa. Kdo ví, třeba i na Nový svět. Vlci a Vydry už si nějaký ten kanón a trochu zásob nakoupily. Je toho ovšem potřeba dokoupit více, aby bylo možné bojovat se Španěly. Zlata ale zrovna nepřeborné množství nemáme. Každý z rodů má snad jen na sud zásob, možná dva. Kde sehnat více zlata?

ZÁPIS TŘETÍ

Ještě boty, oblečení, mé kordy a budu mít snad všechno. Za pár chvil totiž odplouváme. Král nám poslal dopis s mapou. Máme najít nějaké španělské zprávy. Je to trochu narychlo, ale nemůžu se dočkat. Už na mě mávají, že si mám pospíšet. Musím jít.

Můj první zápis psaný na moři. Neustálé houpání a zvuk vln narážejících do lodě, to mi opravdu chybělo. A ten krásný pohled na zapadající slunce, které postupně splývá s narudlým obzorem za zvuků tichého šumění moře. Zrovna v tuto chvíli se jím kochám a nemohu se toho nabažit. Je to opravdu krásná chvíle klidu a pohody zde na lodi. Po vyplutí mi ovšem přišlo, že takové chvíle se jen tak nedočkám. Ti Sportíci snad nikdy nebyli na moři! Co oni dnes předváděli se svými koráby? To jsem ještě neviděl. A to už jsem na moři zažil ledacos. Naštěstí jsou učenliví a ovládat své lodě se brzy naučili. Teď už nás snad čeká klidná cesta za splněním královského úkolu.

Ještě v noci jsme dorazili na místo, kde má být zpráva. Dík našim nejlepším luštitelům jsme se dozvěděli smutnou zprávu. Španělská loď, o které jsme si mysleli, že je plná zlata, prý ztroskotala. A k tomu žádné zlato nepřevážela ... Tomu se říká pech! Co se ale dá dělat. Musíme se vrátit zpátky do přístavu a odeslat o tom zprávu Králi. Zítra bychom tam měli být.

11. 4. 1507

ZÁPIS ČTVRTÝ

Den uplynul, ale pevninu ještě nikdo nezahlédl. Minuli jsme jen osamocené skalisko ve tvaru draka. Ale nic takového při cestě z přístavu nebylo. Nejspíš jsme vjeli do nějakého silného proudu, který nás žene opačným směrem. Když jsem byl ještě nezkušený námořník, stalo se nám něco podobného. Pamatuji si proto, že když nám vydrží směr cesty, od dračí skály to bude pár dnů k obydleným ostrovům. Někdo nám tam snad ukáže cestu.

17. 4. 1507

ZÁPIS PÁTÝ

Ranní obloha plná temných mraků rozprostírajících se kam až mé oko dohlédne, vyvolává ponurou náladu. Zdá se, jako by s námi počasí soucítilo. Je to

pár dnů, co na každé z lodí začala být posádka sužována všemožnými nemocemi a zraněními. Z přístavu jsme přeci vypluli vybaveni zásobami jen na tři, ponejvíce pět dnů. S vodou se snažíme šetřit, ale už jí máme velmi málo. Vydrží nejdéle do zítřejšího rána. Jestli vůbec... Jídlo nám došlo zcela. Bude to už týden, co jsme minuli dračí skály.

Někde blízko už ten zpropadený ostrov přeci být musí! Jsem zděšen a smutným, když pohlédnu na posádku, jak úpí a běduje na palubě. Bude-li tato vyčerpávající plavba trvat ještě déle, nevím, jestli to všichni vydrží. Troufnu si říci, že toho vydržím hodně, však jsem korzár vychovaný mořem. Ale i mě už začíná být trochu podivně. Být dlouho o hladu... to... to je nad mé síly. Naštěstí ještě nedošel osvědčený lék na všechny strasti, rum!

Večer jsem seděl opřen o nejvyšší stožár a ve společnosti soudku rumu jsem si říkal, že pokud se vůbec vrátíme domů, tak v pytlích. Když tu náhle slyším něčí křik: „Sláva! Pevnina! Vidím pevninu!“. V mžiku jsem byl na nohou a běžel k přídi. Tam jsem spatřil tu nádhernou podívanou. I přes houstnoucí šero upozorňující na blížící se noc byly na obzoru patrné rysy ostrova! Dle mého odhadu bychom k němu měli doplout už za pár hodin. Máme příznivý vítr. Ráno vyrazíme na průzkum.

18. 4. 1507

ZÁPIS ŠESTÝ

Jak jsem psal, tak jsme učinili. Ti z mohoucí části posádek šli ráno na průzkum ostrova. Pohled na tolik stromů a keřů obrostlých všelijakými plody a potok s průzračnou vodou nám pomohl rychle si zvyknout na pevnou, nehoupající se půdu pod nohama. Voda i plody mají sice trochu neobvyklou chuť, ale hlad i žízeň zaženou. Rozhodli jsme se vzít na ostrov i naše silně churavějící, abychom jim lépe pomohli.

21. 4. 1507

ZÁPIS SEDMÝ

Nemoci a zranění z dlouhé cesty se nám v klidu ostrova daří léčit. Ovšem objevila se tu jakási záhadná choroba, s kterou si nikdo neví rady. Zkoušeli jsme všemožné bylinky, ale nic nezabírá. Naštěstí jsme v lese při jedné z výprav do hlubších částí ostrova narazili na zvláštní postarší individuum. Nejspíš zdejšího šamana. Tato věčně na všechno zapomínající osoba nám slíbila, že tu zvláštní

nemoc vyléčí, pokud pomůžeme nejdřív my jemu. To jsme udělali. A pak jsme dle rady šamana vytvořili obraz smrti. Nemoc díky tomu zůstane ukotvena ve svém vyobrazení a nechá nás být. Po pozření tajemných magických černých kamenů a obřadním odplivnutím na smrt se nám udělalo lépe.

Před odchodem jsme se ještě zmínili, že netušíme, jak se vrátit zpět do přístavu. Šaman nám sice neporadil, jak se dostat domů, ale nasměroval nás za kartografem. Prý tu před časem ztroskotal. Jako jediný to neštěstí přežil. Dal nám mapu, podle níž se budeme moci dostat, kam chceme. Na oplátku vezmeme kartografa sebou.

Než ale vyplujeme, bude potřeba sehnat pořádné zásoby jídla a vody. A také musíme počkat, než se churavějící zcela zotaví. Léčení a práce na zásobách by nám tuším měli zabrat něco kolem týdne času. Bude-li to trvat kratší dobu, budu jedině rád. Nechtěl bych, aby se k nám vrátila ta podivná choroba.

29. 4. 1507

ZÁPIS OSMÝ

Zvuky lámajících se vln u břehů ostrova, paprsky zapadajícího slunce zbarvující ostrov do krásného uměleckého díla, kde nechybí snad žádná barva, šumění naklánějících se palem ve větříku, zvučení kdejaké divoké zvěře či ptactva všude kolem, to všechno mi bude chybět. Dnes odplouváme z ostrova. Všichni jsme zdraví a máme spoustu zásob na lodi. Vzhůru tedy na moře!

30. 4. 1507

ZÁPIS DEVÁTÝ

Zdá se, že štěstěna se k nám vrátila v podobě kartografa, kterého jsme přijali na svou palubu. Nebýt jeho znalostí, jistě bychom po opuštění ostrova bloudili po moři zmítáni všelijakými živly jen s mizivou nadějí k návratu do civilizace. Podle kartografových map bychom mohli být za necelé dva týdny v přístavu, odkud jsme vypluli. Je tu ovšem riziko, že bychom opět narazili na nevyzpytatelný divoký proud, který by nás unášel, kdo ví kam. Ano, vyhnout bychom se mu mohli, ale přidalo by nám to zajisté mnoho dnů ke zpáteční cestě. Velmi nerad bych opakoval nemocnou polovinu posádek a hladovění... Dohodli jsme se, že poplujeme k ostrovu Hesta Ragéze. Hesta Ragéz byl tamější panovník. Nyní už je tento ostrov součástí anglických kolonií. Je tedy i pod kontrolou Anglie, což je pro nás velmi dobrá zpráva! Budeme moci některé suroviny, jež vezeme

z ostrova, prodat. Za získané zlato bychom si pak mohli doplnit výbavu lodí. Kartograf také věří, že tento ostrov skýtá jistou strategickou výhodu v našem snažení o pomoc Králi. Místo, kam nyní míříme, je totiž blízko trasám, kudy Španělé převážejí zlato z Nového světa. Doufám, že zde nalezneme nějaký královův kontakt, přes který se domluvíme na dalším postupu v boji proti Španělům. Nyní nás ale čeká dlouhá cesta, při níž se zatím mohu jen modlit, aby plavba i příchod na ostrov proběhli v pořádku.

17. 5. 1507

ZÁPIS DESÁTÝ

Jsmo opět na pevné půdě. Včera večer jsme dorazili na ostrov. V ten čas panujícím šeru jsem si toho pořádně nevšiml. Až dnes při ranní obchůzce ostrova jsem viděl, jak moc se zdejší krajina liší od posledně navštíveného ostrova. Oproti tichému a pustému ostrovu je na tomto místě pořádně živo. Zdá se, že budování kolonie je v plném proudu. Malý přístav už je skoro hotový, tak většina mužů pracuje na stavbě domů. Pracující lidé tu připomínají mraveniště. Sice zde lidí není mnoho, ale každý někam chodí, popobíhá, tu něco přitlouká, tu něco odnáší. Když jsem se procházel kolonií a viděl kolem sebe pilně pracující lidi, říkal jsem si, jestlipak je tu vždy takhle pohodový pracovní den. Ještě jsem ale byl trochu unavený po dlouhé plavbě. Rozhodl jsem se tedy, že si půjdu odpočinout na louku u lesíka na nedalekém kopci. Byl tam krásný výhled. Viděl jsem moře omývajících skoro dokončený přístav a v něm pohupující se lodě. Vydří pomsta, Liščí úder a Vlčí Hlupa se mezi menšími loděmi, krásně vyjímal. Dohlédl jsem i na kopec na druhé straně kolonie. Stáli tam dva divoši s kopím v rukou. I na tu dálku se dalo rozeznat, že nemají dobrou náladu. Koukali na kolonii, na něčem se chvíli dohadovali a pak zmizeli v blízkém lese. Byl jsem unavený, slunce pěkně hrálo a tráva byla krásně měkká, tak jsem ty dva divochy vypustil z hlavy a zdřímnul si.

S ostatními korzáry jsme byli ubytováni v docela pěkném velkém domě. Před večerem za námi přišla jedna paní. Jmenovala se Susan a byla prý zástupkyní zdejšího hlavního velitele kolonie. Chtěla od nás pomoc. Rychle nám vysvětlila, oč

jde. Velitel se nedávno zbláznil. Dozvěděl se o ohromném bájném pokladu a teď pluje někam na Střelecký ostrov, kde ho prý určitě najde. Zná totiž přesně místo, kde ostrov i poklad leží díky mapě, kterou našel. Nyní je ho ale potřeba tady. Má důležité informace o Španělské flotile. Proto nás Susan požádala, abychom ho našli. Sice nám nemůže poskytnout mapu, podle níž velitel odplul, ale věří, že jako korzáři Jindřicha VIII. si určitě poradíme. A hlavně máme sebou Kartografa, jak se doslechla a ten nám zajistě pomůže. Řekl jsem, že uděláme vše, co bude v našich silách. Susan byla klidnější, ale stále vypadala, jako že má nespěch. Když tedy viděla, že jí pomůžeme, a že je nám vše jasné, rychle se rozloučila a odešla.

Neztráceli jsme čas a rychle se nalodili. Čím dřív totiž vyplujeme, tím dřív najdeme velitele. Když jsme odplouvali, díval jsem se na vzdalující se ostrov. Krátce po vyplutí se shromáždilo velké množství divochů na kopcích kolem kolonie. Chvíli tam neklidně postávali, až v jeden moment vtrhli do kolonie. Začal se ozývat zvuk výstřelů a křik v zápalu boje. Hrklo ve mně, když jsem zahlédl v davu válečících divochů španělské uniformy. To ale musí být nějaký blud. Tady přece Španělé být nemohou. To není možné. Přeci jen jsme už od ostrova daleko. Asi už špatně vidím...

18. 5. 1507

ZÁPIS JEDENÁCTÝ

Dnes jsme prohledali Střelecký ostrov. Převrátili jsme snad každý kout tohoto malého ostrůvku vzhůru nohama. Nikde ale velitel ani poklad nebyl. Našli jsme ale něco jiného. Mapu. Nejspíš to byla ta mapa, podle níž plul velitel. Byl tam zakreslen poklad. Ostrov na obrázku nesl stejné jméno jako ostrůvek, na němž jsme se nacházeli, ale vypadal úplně jinak. Kartograf říkal, že se může stát, aby měli dva různé ostrovy stejné jméno. Vzal si mapku a porovnal ji s jeho mapami. Už ví, kde to je! Tak tedy rychle do lodí!

22. 5. 1507

ZÁPIS DVANÁCTÝ

Plujeme už pár dní, krajina v nedohlednu a zásoby už nám opět začínají pomalu docházet. A toho kartografa, co s námi pluje, začínám mít už plné zuby. Nic nedělá a pořád se všem jenom směje, že nic neumí. Ale má vlastně pravdu, měl bych s tím něco udělat. Konečně Sportíky něco naučím!

ZÁPIS TRINÁCTÝ

Čím jsme byli blíž tomu správnému Střeleckému ostrovu, tím byl kartograf poněkud neklidnější, zároveň ale i veselejší. To bylo zvláštní. Myslel jsem si, že je to neustálou změnou prostředí a tím způsobeným počátkem šílenství. Nejdříve přeci s kým ztroskotat a byl nucen zůstat na pustém ostrově s šíleným šamanem, pak s námi plul na ostrov Hesta Ragéze, který jsme museli rychle opustit, abychom jeli na Střelecký ostrov najít Velitele se zlatou horečkou. Odtud nás ale nalezená mapka poslala daleko na jiný Střelecký ostrov, kde by podle ní velitel měl být.

Od doby, co jsme dostali úkol najít velitele, byl kartograf mrzutý a nebyla s ním žádná řeč. Při cestě na druhý Střelecký ostrov byl ale vůči posádce, kterou předtím peskoval za jakoukoli drobnost, milý a dalo by se říci, že i přátelský. Nevěděl jsem, jak si jeho chování vysvětlit.. Ovšem až do nedávné doby. Teď už vím, jak zlotřilý a podlý je to Uhář!

Když jsme zakotvili loď a vstoupili na ostrov, cítil jsem ve vzduchu jakési napětí. Nevěděl jsem, že je to předzvěst blížícího odhalení zrady. Tehdy jsem to přisuzoval k tamější divoké zvěři, která není zvyklá na tak veliký počet lidí ve svém teritoriu. Proto jsem druhému řekl, ať se držíme pohromadě. Kartograf mě nejspíš ani neposlouchal. Sotva jsem to dopověděl, on už netrpělivě vyrazil k lesu u skály. Že prý ví, kde je poklad i s velitelem, ať už jdeme za ním. Sotva jsme mu stačili, jak hnal. Nad pláží, kde byla jen planinka porostlá hustou a vysokou trávou, to ještě šlo. Ale v lese už jsme ho občas za nějakým stromem ztratili z dohledu. Jednou nám právě za jedním velikým stromem zase zmizel, a jakmile jsme k němu došli, tak jsme to viděli.

Kartografa zajali Španělé! Vyhržovali, že ho zabijí, pokud nezmizíme z ostrova. Byli po zuby ozbrojení a vypadali velmi agresivně, radši jsme tedy odešli. V bezpečí, pryč z jejich dohledu, jsme se domluvili, že než zachráníme kartografa, zjistíme, o co tady jde. Abychom je mohli nenápadně sledovat, museli jsme pryč z lesa. Vylezli jsme na nedaleký pahorek nad lesem, odkud jsme je krásně viděli a slyšeli. Odpočívali totiž přímo pod námi. Čekal jsem, že spatříme hrstku smějících se Španělů a někde u stromu svázaného kartografa. Hrstku smějících se Španělů jsme opravdu viděli, ale jaké překvapení pro nás bylo, když se tam se Španěly pochechtával i náš kartograf? Všichni jsme tiše a zmateně hleděli na ten neuvěřitelný výjev pod námi. Španělé tam vesele poplácávali kartografa po zádech. "Ty jeden mazanej bejku!" nebo "Tak se ti to povedlo ty náš mapařskej chytráku!" hulákali na kartografa. "Držte klapačky!" okřikl je, když se nabažil pochval. "Sportíci mě určitě budou chtít zachránit, takže se musíme dohodnout, co

uděláme. A tentokrát všechno musí klapat! Ne jako předtím. Dohodli jsme se, že ty anglické korzáry přivedu na ostrov Hesta Ragéze, který už bude pod Španělskou kontrolou. Místo toho to tam měli pod palcem Angličani a ještě k tomu nás hnali za jejich zcvoklým velitelem." Jeden ze Španělů mu skočil do řeči: "Taky si je mohl trochu zdržet na ostrově, ne? Krátce po vašem odjezdu jsme díky podplaceným divochům Angličany přemohli a ostrov je teď náš." "To jsem teda nemohl." pokračoval kartograf. "Jakmile Sportíci dostanou nějaký úkol, snaží se ho honem honem splnit. Aby nezklamali krále či co. Jednou už si je prý vybral za své korzáry, tak teď musí pomoci Anglii, jak nejlépe dovedou a dostát tak svému slovu. Nechápu. Rychle vypluli za velitelem a já je v tom zmatku nestačil jakkoli zdržet. Naštěstí mi skočili na mou falešnou mapu. Kdybych jí nenakreslil, určitě by prohledávali Střelecký ostrov dál. Možná by i našli toho velitele a to by ..." „Velitele?“ překvapeně ho přerušil Španěl. „Toho z ostrova Hesta Ragéze? Jak se hnál za nějakým bájným pokladem?“ vyptával se další ze Španělů. „No jistě, to je on. Proč?“ řekl kartograf nechápavě. „Nedávno jsme ho totiž zajali. Plul na docela malé kocábce. Jak se snažil rychle dostat za pokladem, vzal to tou nebezpečnější, ale zato kratší cestou přes silný proud. A ten ho dovezl už pěkně vyhladovělého k naší flotile u Kanárských ostrovů.“ vysvětloval Španěl. „Toho bychom vlastně mohli využít!“ napadlo jiného Španěla. „Navedeš Sportíky za Velitelem k naší flotile. My s nimi budeme na oko vyjednávat. Až od nich k nám utečeš, všechny pobijeme. Jejich lodě by se nám hodily. Co říkáš kartografe?“ Ten na to zamyšleně: „Hm, to by mohlo vyjít.“ Malou chvilku byl zticha, až rozhodně pravil: „Bude to tedy takhle. Každou chvíli by mě měli jít Sportíci zachránit. Až přijdou, utečete, jako že se jich bojíte. Já jim povím, že to tu s vámi sice bylo hrozné,“ „TSS!“ ozvalo se uraženě od Španělů. Kartograf přesto dál pokračoval: „ale že jsem se od vás dozvěděl, kde je Velitel. Řeknu jim, že ho nedaleko vězní jedna španělská bárka. Nechci je děsit Španělskou flotilou a dlouhou cestou, že? Až je přivezu, během falešného jednání k vám uteču a vy je zabijete. To by mělo vyjít. Teď už mě ale rychle svažte. Každou chvíli by tady mohli být a my je musíme přesvědčit!“

Víc už jsme se snad ani dozvědět nemohli. Po rychlé domluvě jsme na Španěly vyběhli a zachránili kartografa. Proč? Jestli si s námi kartograf chce hrát, má to mít. Ale se vším všudy! Ke flotile doplujeme a fiktivního jednání se zúčastníme. Ovšem kartograf nám neuteče. Toho si pěkně pohlídáme. Jakmile nás ke Španělům dovede, hezky ho schováme pod zámek. A pak ho vyměníme za Velitele. Pokud by Španělé chtěli dělat problémy a přeci jen válčit, tak pořádně narazí. Cestou na Kanáry si naše lodě pořádně vybavíme!

ZÁPIS ČTRNÁCTÝ

Ani bych neřekl, jakou budu mít dobrou náladu. Přestože se vše neudála tak, jak jsem si maloval, Bitva u Kanárských ostrovů byla jednou z nejlepších, co jsem zažil. Napíšeš tedy, jak se vše ve dnech 13. - 15. června 1507 událo.

Kousek od kanárských ostrovů kartograf trval na zastavení u jednoho ostrova. Prý mu bylo nevolno a potřebuje se projít. Jistě, že jsme mu to nevěřili. Ujistili jsme ho ale, že na něj počkáme v lodích. Ať se klidně projde a udělá se mu líp. Z bezpečné vzdálenosti jsme ho pak sledovali. Jak jsme očekávali, kartograf tam měl schůzku s nějakým Španělem. Z jejich rozhovoru jsme se dozvěděli spoustu důležitých informací. Díky tomu jsme pak nebyli překvapeni, když na nás druhý den bez hraného vyjednávání vyjela španělská flotila. Bylo vidět v tvářích španělské posádky, jak je překvapená našimi koráby, z kterých na ně hledí nespočet kanónů. Už ale bylo pozdě na návrat. Španělská přesila dlouho odolávala našim lépe manévrovatelným lodím se spoustou kanónů. V bitevní vřavě pak kartograf zmizel na španělskou loď. Nepřátelé bojovali statečně, ale bylo jen otázkou času, kdy jim dojdou síly. Španělské lodě byly pod silnou palbou, proto se brzy vzdaly a z pěti lodí z bitvy odpluly jen tři velmi poškozené španělské galéry. Díval jsem se na trosky lodí v obavách, že někde zahlednu tělo velitele. Den předem jsme totiž odposlechli, že Španěle vezmou velitele sebou. Ať jsem se díval, jak sem se díval, mezi troskami neplavalo ani jedno mrtvé tělo, natož velitel. Na to, jak lítý boj se tu odehrál, je s podivem, že jsou jen ranění. Nikdo nebyl zabit. Když jsem právě dumal nad tím, jak je bůh milosrdný, že si dnes k sobě nikoho nezal, uviděl jsem loďku plující k nám. Byl to malý záchranný člun, který jsem viděl na španělských lodích. Velitel! Tak se mu podařilo od Španělů uprchnout. V bezpečí lodního podpalubí, jsme si promluvili. Pověděl nám nejen o strastech, které prožil jako zajatec Španělů, dal nám i radu. Chválil nás za dnešní boj se Španěly, ale je prý přesvědčen, že ničení náhodně potkaných nepřátelských lodí, by dál nemělo velký smysl. Trvalo by to dlouho a není jisté, jestli by nám to pomohlo. Pokračovat takhle dál nám proto neradí. Lepší by prý bylo, vyřídít to s nimi najednou. A nejlepší možný způsob, jak toho dosáhnout, je jet do Nového světa. Španěle si určitě "své" území budou bránit ze všech sil. Takhle je podle velitele dostaneme na jedno místo. Nyní tedy míříme do Nového světa. Proklouzneme kolem Španělů a snad i s pomocí tamějších lidí zbarvíme Nový svět španělských vykořisťovatelů!

